

Aš dalyvavau dvišaliame Lietuvos ir Gruzijos projekte „Žalioji kapitalas“, kuris finansuojamas iš Lietuvos Užsienio reikalų ministerijos ir remiamas Lietuvos Švietimo ir mokslo ministerijos. Projekto nugalėtojai tapo Lietuvos jaunimo ambasadoriais ir turėjo galimybę vykti į Gruziją, kur vyko konferencija bei žurnalistinio tyrimo „Klimato kaita – kaip mes galime tai kontroliuoti“ apdovanojimų ceremonija. Iš tiesų į šį projektą didelių vilčių nedėjau, tačiau giliai širdyje tikėjau, jog galiu tapti nugalėtoju. Ir mano žurnalistinio tyrimo straipsnis apie Lietuvos atsinaujinančių energijos išteklių planą iki 2020 metų bei kaip kiekvienas iš mūsų galime padaryti elektros energiją ekologiškesnę padėjo man tapti Lietuvos jaunimo ambasadoriumi ir vykti į Gruziją. Norėčiau pasidalinti savo įspūdžiais iš kelionės.

Pirmoji diena Gruzijoje praėjo labai greitai, nes Tbilisyje nusileidome tik popiet, todėl tą dieną teko pabendrauti tik su šeima, kurioje gyvenau visą savaitę. Antroji diena buvo kur kas sunkesnė ir reikšmingesnė. Šio renginio svarbą įrodė ir tai, jog vos tik atvykus į Gruzijos jaunimo rūmus mus pasitiko gausus būrys žurnalistų. Daviau jiems interviu. Iš tiesų tą akimirką pasijaučiau svarbus. Tačiau su pirmaisiais iššūkiams susidorojau puikiai. Likusį pusdienį turėjome kūrybines dirbtuves, kur kūrėme menines instaliacijas, o vakare turėjome galimybę apžiūrėti naktinį Tbilisį. Naktį šis miestas atrodo nuostabiai.

Trečiąją dieną turėjome įvairius užsiėmimus su gruzinais, aptarėme daugybę naujų projektų. Tačiau tuo viskas nesibaigė. Atėjo laikas svarbiausiai šio ilgo projekto dienai – konferencijai. Joje turėjau skaityti savo pranešimą. Man tai buvo didžiulė garbė ne vien dėl to, jog atstovavau Lietuvos jaunimui, ir ne vien dėl to, jog savo pranešimą skaičiau pilnutėlėje salėje, kurioje buvo tokių garsių žmonių kaip Lietuvos Respublikos nepaprastasis ir įgaliotasis ambasadorius Gruzijoje, Gruzijos Respublikos Prezidento atstovai, Gruzijos Parlamento Aplinkos apsaugos ir gamtos išteklių komiteto vadovo pavaduotojas, Gruzijos Respublikos švietimo ir mokslo ministerijos atstovas, Tbilisio savivaldybės atstovas, Nacionalinių Tbilisio moksleivių rūmų direktorius. Svarbiausia yra tai, jog savo pranešimus skaitė ir Lietuvos Respublikos švietimo ir mokslo ministro patarėjas Albertas Lakštauskas, ir Gruzijos Respublikos aplinkos apsaugos ministerijos Integruoto aplinkos valdymo departamento Hidrometeorologijos ir klimato kaitos skyriaus vadovas Grigol Lazarev, ir Lietuvos Europos informacijos centro direktorė Austė Korbutė, ir neformaliojo švietimo asociacijos „Jaunimo akademija“ prezidentas Valdas Jankauskas, ir Vilniaus universiteto profesorė habilituota daktarė Vilija Targamadze, ir Serbijos Kragujevac miesto Aplinkos apsaugos tarnybos vadovas Dragan Marinkovič, ir daugelis kitų garsių ir nusipelnusių aplinkosaugai žmonių, Visa tai ir įrodė didžiulę šio projekto svarbą.

Gruziją prisiminsiu kaip labai šiltą ir jaukią šalį, o gruzinus - kaip labai draugiškus ir geranoriškus žmones. Giliai mintyse įstrigo ne tik pati Gruzija, Tbilisis, bet ir tie paprasti, bet labai nuoširdūs vaikai, kurie dabar papildė mano draugų būrį. Prieš išvykdamas iš Gruzijos pasakiau sau: "Aš čia dar grįšiu," ir tikiuosi, kad tai išsipildys. Taip pat iš atminties negalėsiu ištrinti konferencijos, patirtų naujų įspūdžių, naujų žinių. Konferencijoje aptarėme svarbius aplinkos taršos bei ekologijos klausimus. Iš tiesų šis projektas pažadino mano norą dar labiau domėtis ekologija, aplinkosauga, aplinkos taršos klausimais. Taip pat sugalvojome daugybę naujų projektų, kuriuose galėsite dalyvauti ir visi Jūs! Tarp jų - mano ir trijų gruzinių projektas "Dviračių festivalis Lietuvoje". Taigi būkite kantrūs. Iki pasimatymo naujuose projektuose!

Vilius Vasilius 2C klasė

Angelas- Vilties ir Tikėjimo simbolis...

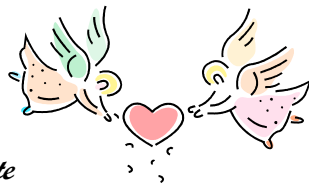
Jau ne pirmus metus organizuojama Vilties angelų akcija, kurios metu onkologijos ligoninėse besigydančioms ligoniams dovanojame šiuos paguodas, tikėjimo ir vilties spindulėlius.

Šiais metais kviečiame prisijungti ir VDU „Rasos“ gimnazijos moksleivius bei mokytojus.

Neskiute, megzkite, sūkite, siuvinėkite, veskite, riškite, karpykite, klijuokite, lipdykite, velkite...kurkite

įvairiausius angelėlius visų lapkričio ir gruodžio mėnesį. Pasitinkant Naujuosius metus, gruodžio 31d, juos, kupinus geriausių linkėjimų, padovanosime ligoniams.

Dėl išsamesnės informacijos kreipkitės į technologijų mokytoją S.Andrušienę (110kab.)

Kūrybinė grupė: Vilius Vasilius, Justė Raipaitė, LinaTischer, Eglė Juodžiukynaitė, Vaida Adaškevičiūtė, Martyna Kučinskaitė.

Redaktorė: Ieva Rudzinskaitė

Teksto redaktorė: Laimutė Venckuvienė

Pelėdžiukas

Gabių vaikų klubo laikraštis

Šiame numeryje:

Mūsų gimnazistai mokosi užsienyje

Laiškas iš Tailando.

Užsieniečiai mokosi ir mūsų gimnazijoje

Aš pasirinkau Lietuvą.

Kelionė į Europos Parlamentą Strasbūre

Vytauto Landsbergio fondo organizuoto rašinių konkurso laimėtojų kelionė.

Svarstome problemą

Mokinių budėjimas: pareiga, būtinybė ar sąlygos patyčioms?

Jaunieji kūrėjai

Padavimas apie Vilko duobę ir Verkinės upę

Dalyvavimas projekte atvėrė naujas galimybes

Lietuvos ir Gruzijos projekto „Žalioji kapitalas“ nugalėtojo kelionė į Gruziją.

Mūsų gimnazistai mokosi užsienyje

Laiškas iš Tailando

Sveiki visi „Rasos“ gimnazijos moksleiviai. Rašau iš kito pasaulio krašto – saulėtojo Tailando. Iš tikrųjų net nežinau, nuo ko pradėti. Maistas, draugai, kalba, kultūra - viskas taip buvo svetima, o dabar (po dviejų mėnesių) jau ir artima.

Bet gal kaip visada pradėsiu nuo pradžių. Balandžio pabaigoje Nacionalinė moksleivių akademija (NMA) pasiūlė dalyvauti tarptautinėje mainų programoje (Global Conect). Ilgai nesvarsčius nusprendžiau išbandyti savo jėgas. Pirmas žingsnis buvo užpildyti anketą ir parašyti esė duota tema. Antra etapas – testas, kurį sudarė trys dalys: anglų kalbos, matematikos gebėjimų patikrinimas ir interviu su mokyklos įkūrėju. Anglų

užduotis problemų nesukėlė, interviu taipogi, o su matematika... Bet nepaisant nemalonumų su skaičiais aš esu čia – Regent's mokykloje, Patajoje, kartu su dar aštuoniais šauniais moksleiviais iš Lietuvos.

Atskridusi pamačiau daug palmių, mažų žmonių ir pajutau nežmonišką karštį. Vėliau visą dieną apžiūrėjau milžinišką mokyklos teritoriją su baseinu, coffee shops, valgykla, sporto sale ir susipažinau su žmonėmis iš Kanados, PAR, Japonijos, Indijos, Australijos, Rusijos, Singapūro, Bulgarijos, Estijos, Italijos, Vokietijos, Prancūzijos, Ispanijos, Kolumbijos....

Pirma savaitė buvo nelengva. Nauji mokytojai, nauja tvarka. Bet žmogus juk prisitaikanti būtybė. Todėl antrą savaitę buvo lengviau. Keliuosi prieš septynias. Tada su uniforma (balti marškiniai, naktinio dangaus spalvos kaklaraištis ir sijonas) einu pusryčiauti. Iki tol niekada nevalgydavau pusryčių, todėl buvo neįprasta tai daryti kasryt. Supratau, kad esu blynų maniakė. Visada pusryčiams mano pilvas gauna dozę karštų, traškių, karamelinių padažu apipiltų pancacų. Po šios ceremonijos pėdinu į mokyklą. Pamokos trunka daugiau nei valandą (per dieną būna keturios) ir tada grįžtu namo (mažas kambariukas su stalu, lova ir spinta.) Penktą valandą einu vakarieniauti, o nuo šešių prasideda prep

time. Tai laikas, kai visi mokiniai, gyvenantys boarding, turi daryti namų darbus. O nuo aštuonių prasideda activities laikas. Galim eiti į baseiną, sporto salę ar šiaip pasivaikščioti (aišku, mokyklos teritorijoje).

Kiekvieną penktadienį mūsų laukia smagiausia darbo savaitės dalis – shoppingas. Visi būna tokie pavargę po bemiegių namų darymo naktų, kad vienintelis dalykas, ko visiems trūksta, yra miegas. Bet po parduotuvių lakstymo žmonės turi tiek daug energijos, kad gali nemiegoti iki ryto. Tačiau šeštadienį laukia savaitgalio tripas. Kiekvieną savaitę važiuojam pamatyti kažką naujo. Tikriausiai įsimintiniausia kelionė – dviračiu po Bankoką. Dviračiais apvažiuom beveik visą miestą. Pamatėm lūšnynus, tūkstančius mašinų, negyvenamą salą, milžiniškas laukines kiaules, lakstančias stovėjimo aikštelėje. Tikrai įspūdinga. Taip pat prisiminiau vieną linksmiausių išvykų – „Picnic in the Park for Peace“. Tai buvo koncertas gražiame parke su daugybe dainų, šokių, juoko ir keistai skrendančiu žibintu. Buvo puiku!

Nežinau kodėl, bet visi mano, jog maistas čia visiškai kitoks negu Europoj. Tiesa, čia valgom daugiau ryžių ir vištienos, bet visa kita (turiu nuvilti) nesiskiria. Vieną vakarą davė paragaut tarakonų ir varlių (dabar tikriausiai bjauritės). Deja, nepabandžiau, bet daug kas sakė, kad skonis kaip riešutų. Tiesa, yra vienas patiekalas, be kurio man sunku įsivaizduoti Tailandą. Saldūs ryžiai su kokoso pienu ir mangu -NEREALIAI SKANU!!! Turėtumėt pabandyt.

Manau, šiam kartui užteks. Siunčiu daug saulėtų dienų ir dar labiau spindinčių šypsenų. ☺

Justė Raipaitė iš Tailando, 2C klasė

Užsieniečiai mokosi ir mūsų gimnazijoje Aš pasirinkau Lietuvą

Prieš metus aš užpildžiau visus reikiamus dokumentus organizacijoje YFU (Youth For Understanding). Jie man atsakė labai greitai, kad aš galiu vykti į Lietuvą. Tada mano mokslai Vokietijoje nutrūko ir dabar aš esu čia.

Man patinka ši šalis, patinka ir žmonės, kurie gyvena Lietuvoje. Tačiau kai kurie dalykai yra kitokie negu Vokietijoje. Pavyzdžiui, mes nevalgome picos su pomidorų padažu ar kitais padažais. Be to, mes, vokiečiai, geriame sultis su mineraliniu vandeniu. Taip pat aš manau , kad Lietuvoje viskas yra labiau spontaniška.

Be abejo, kartais bijau būti be šeimos ir draugų, tačiau visi mane čia priėmė nuoširdžiai, todėl aš čia jaučiuosi gerai. Mokytojai stengiasi man padėti savo pamokose, nors kai kurie iš jų nekalba vokiškai arba angliškai. Šiuo metu aš gyvenu laikinoje šeimoje, kuri, žinoma, man labai padeda.

Aš pasirinkau metus mokytis Lietuvoje, nes čia viskas maža. Nėra didelių miestų (jeigu lygintume su Vokietija) ir daug gamtos. Taigi kiekvienam siūlau pamėginti mokytis metus kitoje šalyje! Tai labai linksma, ir nėra jokių tėvų!

Lina Tischer, 2E klasė

Įdomi kelionė į Europos Parlamentą Strasbūre

Buvo ankstyvas liepos 3-iosios rytas, 4.30val, bet man visai nesinorėjo miego. Juk taip ilgai laukiau tos dienos! Atsisveikinom su giminaičiais, sukrovėme lagaminus į bagažo skyrių ir pradėjome kelionę. Kelionę, kuri buvo visai netikėta mums visiems, rašiusiems rašinių apie Vytautą Didįjį ir Žalgirio mūšį. Jį organizavo Europos Parlamento nario Vytauto Landsbergio fondas. Rašinių konkurso nugalėtojomis tapo Justė Raipaitė iš 2C kl., Eglė Juodžiukynaitė iš 3B kl. ir Laura Baliuckaitė iš 4G kl. Kelionėje mus lydėjo lietuvių kalbos mokytojos Birutė Kuklierienė, Laimutė Venckuvienė ir Laimutė Žukauskienė. Kas galėjo pagalvoti, kad už rašinių, už kurį ir taip jau buvome apdovanoti piniginėmis premijomis, dar gausime ir 8 dienų kelionę?! Net sunku apsaakyti, kas tąkart dėjosi mūsų visų galvose, kokia laimė buvo mus apėmusi.

Pirmoji diena buvo sunki – ilga, dvylikos valandų kelionė per Lenkiją išsvargino visus keleivius. Tačiau mes žinojome, kad po ilgos vienos dienos kelionės mūsų laukia šešios ekskursijų dienos, į kurias įtraukti tokie objektai, kaip Paryžiaus Dievo Motinos katedra, Eliziejaus laukai, Triumfo arka, Luvras, Monmartras, Eifelio bokštas...

Trečią kelionės dieną aplankėme Europos Parlamentą Strasbūre. Ten mus pasitiko profesorius Vytautas Landsbergis. Jis papasakojo apie savo darbą ir Europos Parlamento veiklą. Po ilgos jo kalbos buvome nuvesti į salę, kur vyko Parlamento posėdis. Vėliau mums buvo pravesta ekskursija po Europos Parlamentą. Manau, kad visiems buvo įdomu pamatyti didingus pastatus, o ypač sužinoti, kas vyksta jų viduje.

Kiekvieną dieną gidė mus supažindindavo vis su kitu miestu, o vėliau netgi duodavo nemažai laisvo laiko. Ilgiausiai, netgi dvi dienas, buvome Paryžiuje. Pirmąją dieną keliavome autobusu ir klausėmės gidės pasakojimų apie šį gražų miestą, kiekvieną žinomesnį objektą, o kitą dieną jau galėjome patys pasivaikščioti po Paryžių. Aplankėme Luvro muziejų, kuriame ekponuojamas žinomiausias Leonardo da Vinčio darbas „Mona Liza“. Vakare ekskursiniu laivu plaukėme Senos upe. Plaukiant ją, puikiai matėsi visi Paryžiaus architektūriniai stebuklai – Eifelio bokštas, Luvro muziejus, Dievo Motinos katedros stulpai, Triumfo arka.

Visos kelionės metu mus lydėjo ir nuobodžiauti neleido labai nuostabi gidė Vitalija. Ji labai įdomiai papasakodavo apie kiekvieną šalį, miestą, architektūrinį ar kitokį objektą, kurį aplankydavom. Kartu su mumis taip pat keliavo ir V. Landsbergio padėjėjas Jonas Kvetkauskas. Jis ne tik mus linksmino pasakodamas juokingas istorijas, bet kiekvienam įteikė po Europos Parlamento nario V. Landsbergio dovaną.

Taigi siūlau visiems dalyvauti rašinių konkursuose ir laimėti keliones.

Eglė Juodžiukynaitė, 3B klasė

Svarstome problemą Mokinių budėjimas

Kiekvienai bendruomenei būdingi tam tikri susitarimai, taisyklės, pareigos ir teisės. Ne išimtis ir mokykla, kurioje mokosi skirtingo amžiaus, pomėgių ir gebėjimų mokiniai, turintys savo teises, pareigas ir besidalinantys atsakomybe už tai, kad būtų laikomasi tam tikrų susitarimų.

Viena svarbiausių pareigų, o gal susitarimų, – budėjimas. Mokyklose, kuriose mokosi įvairaus amžiaus mokiniai, budėjimas privalomas, nes būtina, kad jaunesni mokiniai nedarytų netvarkos, laikytųsi mokinio elgesio taisyklių.

Atrodytų, visiškai pagrįstai gimnazistams kyla budėjimo reikalingumo klausimas mūsų gimnazijoje, kur mokosi dauguma sąmoningų, motyvuotų ir atsakingų mokinių. Ar mokinių budėjimas iš tiesų yra pareiga, mokyklinio gyvenimo būtinybė ar tik papildomos sąlygos patyčioms? Juk ne paslaptis, kad būtent pertraukų metu tarp mokinių kyla daugiausia nesutarimų, ginčų. Dažnai patyčių objektu tampa būtent budėtojai, kurie drausmina bendramokslius, draudžia šiukšlinti ar elgtis netinkamai. Pasibaigus budėjimo savaitei, panašiu elgesiu atsilyginama kitiems budėtojams. Ir taip pasidaro uždaras ratas.

Tai, kad mokinių budėjimas yra pareiga, numatyta mokinio elgesio taisyklėse, gimnazijos nuostatuose, todėl visiškai to panaikinti negalima, tačiau galima paieškoti naujų formų, būdų, pakoreguoti pačias taisykles. Pavyzdžiui, kad mokykloje budėtų tik tie mokiniai, kurie piktybiškai vėluoja į pamokas, nedėvi uniformos, praleidinėja pamokas. Taip būtų gerinamas gimnazijos pažangumas, galbūt net pagerėtų daugelio mokymosi rezultatai. Galbūt galimi ir kiti variantai. Tačiau gimnazijoje įmanoma ir tai, kad būtų visiškai atsisakyta mokinių budėjimo. Juolab, kad tokių pakitimų esama net ir Kauno miesto vidurinėse mokyklose. Puikus pavyzdys yra Kauno „Atžalyno“ vidurinė mokykla, kuri šiais metais visiškai atsisakė mokinių budėjimo mokykloje.

Klausimas, ar mokinių budėjimas yra pareiga, būtinybė, ar sąlygos patyčioms, kankina ir mokytojus, ir mokinių tėvus. Dėl mokinių budėjimo reikalingumo ir prasmingumo būtina diskusija prie apskrito stalo. Norisi tikėti, kad mūsų gimnazijos bendruomenei tai bus įdomus iššūkis, paskatinantis visus susiburti karštai diskutijai: gimnazistas – saugus ir atsakingas ar visgi būtinos „auklės“? Nelikime abejingi. Tik nuo mūsų visų priklauso, ar mokomės tokioje gimnazijoje, kurioje saugu, jauku ir gera.

Vaida Adaškevičiūtė, 2C klasė

Padavimas apie Vilko duobę ir Verkinės upę

Buvo metas, kai medžių lapai, išsigandę šalnos dažų, spruko žemėn. Žąsys klegėdamos traukė iš namų, o žvėrys ruošėsi jaukiam ir šiltam žiemos miegui. Trumpa žolė buvo blaškoma vėjo, o vaizdas po dangaus skliautu kvėpėjo rudeniui.

Vienaiša kurapka tipeno aplink dviejų aukštų mūrinį namą su terasa, kurio sienos buvo žalios, o langai – geltoni. Viename iš tų geltonų langų švietė maža žvakė, o greta skambėjo balto pianino garsai. Prie instrumento sėdinti mergina buvo tikra išlepinta princesė, pripažįstanti tik karštą šokoladą ir brangius deimantus. Tačiau ji buvo labai turtinga, todėl jos įgeidžiai visiškai sutapo su socialine padėtimi. Iš pianino sklindantys nevilties kupini garsai visiškai sugadino panaitei nuotaiką, taigi ji nusprendė kartą per savo gyvenimą, tik įdomumo dėlei, nusileisti nuo savo Aukštadvario kalno.

Žvarbus vėjas negailestingai gėlė merginos pirštus, ir šie ilgainiui tapo balti kaip drobė. Nekantraudama aptikti ką nors nauja ir netikėta, ji leidosi bėgti kaip pasiutusi. Ilgas sijonas kibo už aukštų žolių, vėjas tarsi neleido jai judėti tolyn, pūsdamas iš priekio, ir ryžtingoji panelė, sėkmingai netikėtai dribtelėjo į duobę. Ši buvo gili, ir mergina pati niekaip nebūtų išsikabarojusi. Minutėlę pasvarsčiusi ir truputį išsigandusi ji ėmė blaškytis po erdvią duobę, nes sėdėti darėsi vis šalčiau.

Jau buvo beveik tamsu, kai pasigirdo kažkieno žingsniai, tačiau ne viršuje, o duobėje. Tada sugirgždėjo nedidelės durelės, iš kurių pasklido šilta šviesa.

– Kas tu? – pasigirdo iš urvo vyriškas balsas.

– Karalaitė Emilija. Kad ir kas jūs bebūtumėte, linkėjimai iš Aukštadvario, – Emilija, sugebėjusi nuslėpti išgąstį ir vilties gaidelę balse, kalbėjo šaltai ir oriai.

– Užeik, – pakvietė taktiškas balsas.

Pasiklydusi viešnia buvo pavaišinta karštu šokoladu, ir tai jau visai susuko galvą. Ji greitai pradėjo kikenti ir tikėti kiekvienu vyro žodžiu, pamindama visus savo feministinius principus ir dvidešimt metų tėvų puoselėtą nepasitikėjimą bet kuo. Vėliau Emilija ragavo stipriųjų gėrimų ir vis juokėsi, žiūrėdama į savo stikliuką. Tik jau būdama visiškai girta, ji, pati to nesuprasdama, pardavė savo sielą velniui.

Kitą rytą Emilija linksma išėjo iš urvo, o iš duobės buvo iškelta to paties malonaus vyro. Grįžusi namo pastebėjo pasikeitusią aplinką ir gyventojus. Tiksliau, jokių gyventojų jos namuose nebebuvo, o gražus sodas tapo piktžolių teritorija. Žalios namo sienos buvo tamsiai pilkos, o geltoni langai – juodi. Pamačiusi vienintelį gyvą padarėlį toje atšiaurioje vietoje, Emilija puolė jį gaudyti, tačiau ir kurapškai nebebuvo čia ką veikti, todėl ji greitai nuskrido pažeme. Iš nevilties pradėjusi verkti Emilija žengė į savo namą, nes daugiau nebeturėjo kur eiti. Ji suprato savo klaidą ir susirinkusi visus brangiausius savo papuošalus, mergina nusprendė nueiti iki miesto ir, pardavusi brangenybes, galbūt kur nors įsidarbinti tarnaitė. Gyventi senuosiuose namuose ji nebenorėjo, nes tai būtų priminę, kaip ji tėvų išsižadėjo ir sielą už karštą šokoladą pardavė.

Beeidama ji vis verkė ir verkė. Atsisukusi atgal net pamatė mažą upelį, kuris tekėjo iš paskos. Tik pasiekusi miestą Emilija nustojo verkti, tačiau jos priverkta upė tekėjo toliau ir ištvinus paskandino merginą.

Žmonės, kurie matė bėgančią ir verkiančią Emiliją, priverktą upę praminė Verkine. O dėl to, kad karalaitė pardavė sielą velniui (apie tai sklandė gandai), ji praminta Pražuvusiąja, o ta duobė – Velnio duobe.

Martyna Kučinskaitė, 1C klasė